

הכתי"ק המצו"ב הוא מענות כ"ק אדמו"ר על שאלות המניחים מהתוועדות ש"פ שלח - מבה"ח תמוז, ה'תשכ"ה.

ההתוועדות יצאה לאור בשעתה כ"הנחה רשמית (בלתי מוגה)" ונדפסה בשיחות קודש תשכ"ה ח"ב (עמ' 186 ואילך), אך מענות אלו לא שולבו שם וכן מעולם לא נדפסו בפ"ע. כן יש לציין שהתוועדות זו לא הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מעולם.

מטעם אריכות הדברים לא מועתק כאן תוכן השיחות שעליהן מוסבות שאלות ומענות אלו, (ועל הקוראים לעיין בה"הנחה" ב'שיחות קודש' הנ"ל ע"מ להבין היטב פרטי השאלות ומענות).

אמנם כדי להקל על הקוראים לפענח הכתי"ק, פוענחו כאן רק תיבות הכתי"ק (גם אם שילבם הרבי בתוך דברי השאלה), מבלי לבאר תוכן השאלות והמענות.

ענינים שאינם ברורים

א. בע' ב' בענין שהלכו מהלך שלש ימים ביום אחד. איך זה מתאים (א)

עם מ"ס רש"י (בהעלותך י"א, א) "כמה לבטנו בדרך תהא שמהפצו שלש ימים",
 (ב) עם מ"ס רש"י (דברים א, כ) "הליכתם מחורב עד קדש ברנע" בשלש ימים,
 כי כשנאמרים שלוש ימים טעמו בקברות האהבה וטעמו ימים טעמו בחצרות,
 נמצא שבשלוש ימים הלכו כל אותו הדרך. בגור ארי' שם פירש דברי רש"י עפ"י

פירוש רש"י למ"ס תענית (כ"ט, א) שאכילה הבשר הי' כ"ס יום. אבל לפי המבואר
 בהש"ח, שבורך הפשט, אכילה הבשר הי' יום, נמצא לכאורה, שהלכו הדרך בב' ימים

ב. בע' ד' (בפסוק ו') חסר החירוף, בשביל מה פתחו רש"י חיבת מלך?
 אם הכריזה, דמכיון שהוצרך להעניק חיבה שלח וחיבת אנשים, אינו רוצה לרלב
 חיבת לך, שהיא חיבת אחת, משא"כ בהחילת ספר כמדבר, שדלג החיבות "באהל מועד",
 כי הם שני חיבות. אם נכון?

ג. אב"ע הנ"ל (קטע המחיל די קשיא): מהשיחה שמע שגם "אנשים" שקבלה
 לך אנשים" מורה שכשרים (כדרכה המדרש רבה כאן סו"ה) ודלא כפירוש רש"י
 (כאן, ובדברים א, יג) שרש"י חולק על המדרש. *למה פירש רש"י את פירושו
 על "כולם אנשים" ולא על "אנשים" שבפסוק (תקום) שלח לך אנשים יום
 אחד.*

ד. בע' ז' אס חזרנו נכון את פירוש הקושיא שברש"י, כי אולי בדרך
 הפשט אין מקשים קושיא כזו, שהוצרכה החזרה להמסיק בפרשה אחרת, ושלא כסדר זמן
 אמירתם, בכדי לחזק טעם של חדש (ובפרט, אשר לכאורה כל הנתינת מקום לפעות
 הוא רק כהשקפה ראשונה, כי הרי רואים (וכמבואר בהש"ח) שבמרים, גם אחרי
 ש"והסגר", חלקו לה כבוד כו' משא"כ במרגלים, היו חוצאות בלתי רצויות, עד
 לבכ"י לדורות. וא"כ הרי זה עצמו ככריח, אשר סמיכה פרשת מרגלים לפרשת מרים
 אינו מצד הדמיון באיכותם ורק מצד סמיכות הזמנים, וכל הנתינת מקום לפעות הוא
 רק בהשקפה ראשונה?

ה. בע' יו"ד בהחלתו: חסר ביאור עדיין, לכאורה, מה גדלה כ"כ אשמת
 המרגלים, שהרי קושיית שבהש"ח (בחילת ע' ו') הוא מכיון שסיפורם בנוגע
 לארץ כנען הי' אמר, אלא ואשמתם תחת רק מה אמרנו שאמרנו לא נוכל לעלות, שזה
 הי"ו ע"ן ל"א א"י
 הי"ו ע"ן ל"א א"י
 הי"ו ע"ן ל"א א"י
 הי"ו ע"ן ל"א א"י
 הי"ו ע"ן ל"א א"י
 הי"ו ע"ן ל"א א"י

כן מפורש ברש"י - וכהנ"ל יקשה על רש"י (ואין שייכות להשיחה) ויש לחפש במפרשי רש"י
 - טענתם לבטנו - טרחנו - טורח הליכת ג' ימים. וכשהולכים כ"ז ביום א' - הטורח עוד גדול יותר. דייק רש"י בלשונו
 בדברים: מתלבטת (כבהעלותך - לבטנו -) - טורח מהלך י"א יום בג' ימים.
השליכתם מחורב עד קדש ברנע מקום שליחת המרגלים כפרש"י הי' בשלשה ימים ובהעלותך המדובר במסע הראשון
 מהר ה'. ופירש"י בדברים מברית פירושו בהעלותך ולא סותרו,
 אבל לפי המבואר בהש"ח, שבורך הפשט, אכילה הבשר הי' כן מפורש ברש"י דברים שהיו יום בקברות התאוה
 השילוח הוא לדעתך (בעצם השילוח ובבחירת השלוחים) ואם משה בחרם מכל בניו לשליחות אחראית כזו אין לך מעלה
 (ובענין השליחות בפרט) גדולה מזו.
 הרבי הוסיף והקדום יותר בר"פ בשלח.
 דעת רש"י היפך דעתם בזה, כמפורש בפירש"י (בהעלותך י' לה).
 הרבי תיקן וכתב חיבת לשלול במקום להוציא
 אפשר לתרץ זה; ומהם: מפני שנשאלו כל ישראל ע"י שלא נזהרו בדבריהם, אבל ח"י (וצדיקים) היו (כאבות פ"א באנטיגנוס)
 הרבי העביר קו תחת "נוכל" פעמיים: שאמרנו "לא נוכל היינו כל בניו ביחד עם משה והארון וכי' - והונח זה אצלם בודאות
 אך מפני שנתנו בעינינו כחגבים (אולי חסרים כמה תיבות) ויחידים שהיו נבחרו משה וידעו שנשלחו ע"פ ה' ושולחו כמותו
 בכיכול - טענת מרים: גם בנו דיבר ה'

כ"ה. אין אנו מבינים עדיין את החטובות בהשגחות דש"פ שלה.

א. בנוגע למ"ש רש"י (דברים א, כ) "ואחס הלכתם אותה (הדרך מחורב עד קדש ברנע) בשלשה ימים, שהרי בעשרים באייר נסעו מחורב צא... ובכ"ט בסיון שלחו את המרגלים מקדש ברנע, צא מהם שלשים יום שעשו בקברות התאוה... ושבעה ימים שעשו בחצרות להסגר עם מרים, נמצא בשלשה ימים הלכו כל אותו הדרך".

דלכאורה, מכ" איר עד כ"ט סיון, (כשחושבים גם את כ" אייר וכ"ט סיון),

הוא למ"ש ימים. נכשמוצאים מהם ל"ז ימים, נשארו ב" ימים, ולמה כחב רש"י
ההלכו שלשה ימים? ומה מוכרה לכאורה, אשר כוונתו של רש"י אינה להוציא ל"ז
ימים שלמים, והוא בב" פנימו (א) מרים לא נסגרה ז' ימים שלמים, רק ו' ימים
שלמים ומקצה מהז', כי מקצה היום ככולו, ונסיעתם אצטא מחצרות למדבר פארן
הי' ביום הז' דהסגרה, כפירוש הרא"ם שם. (ב) שאכילת הבשר הי' רק כ"ט יום,
ומ"ש רש"י "שלשים יום שעשו בקברות התאוה" כוונתו "שעשו" (ולא "שאכלו"),
שם יום בואם לשם נחשב בכלל השלשים יום, כפירוש הגוי"א שם. אבל לפי המבואר

עליו ר"מ ר"ת ר"ת ר"ת

בהשגחה, א"א לומר ב' הפירושים, כי בהשגחה מבואר, אצטא אצטא אצטא שביום כ" טס
אייר. נסעו מחורב ובאן לקברות התאוה (באמת ביום), אכילת הבשר הי' שלושים
יום, מכ"א אייר עד כ"ט סיון (ועד בכלל) הסגר מרים - שבעה ימים (היינו
שלשים יום). השגחה

הוא ישיבה גדולה... פירוש רש"י...

ב. ובכ"ט בסיון, נסעו מחצרות למדבר פארן ובו ביום שלחו המרגלים.
ממנו החשבון של שלשה הימים שהלכו מחורב עד קדש ברנע וליה דש"פ.

אם החשבון של שלשה ימים הוא הליכתם מחורב לקברות התאוה בכ" אייר
קחשב ליום אחד. הליכתם בלילה ל"א סיון לחצרות - יום שני. והליכתם בכ"ט סיון
מחצרות למדבר פארן - יום שלישי (אף ששנצרת כל השעות יחד, לא יתיר ג' ימים
שלמים).

ב. כמה שנחבאר כמה שנטמכה ההורה פרשה מרגלים למ" מרים, אף שע"ז
מעמידים את מרים במצב של חשד, מוא כי אומרים לאדם הטוא (חמא קל) כדי
שיזכה חבירך (באופן שלא יחטא מלכתחילה), ולכן כדאי להעמיד את מרים במצב של
חשד, בכדי למנוע עי"ז את המרגלים מלחטוא. ושאלנו, דלכאורה, גם באם לא נטמכה
בחורה מ' מרגלים למ" מרים, הוצרכו לקחה מוסר מעגם המציאות שלקחה ועל זה

ו"ל - שלמים, ולא ב' ימים, הדוסיטה היתה באופן נסי ואין רא"י לרחקו מהטבע עד לפחות מג' ימים.
שביום כ' נסעו באופן נסי ואין רא"י, כ"א שהי' יום אחד. ולכן יש לפרשו הקרוב יותר לטבע - היינו יום שלם.
במקום באותו היום כתב הרבי כ"א אייר
אכילת הבשר הי' שלושים יום פורעניות. ויש למעשה ככל האפשרי - ל' יום בלתי שלמים - מכ"א אייר עד כ"ט סיון (ועד
בכלל). הסגר מרים שבעה ימים פורעניות - ובכ"ל. וגם הסגר מצורע - אינו צ"ל מעל"ט.
(היינו כב-כח בסיון). ובכ"ט בסיון נסעו מחצרות
הרבי שינה את זה ל': (היינו כא-כז בסיון). ובכ"ז בסיון נסעו מחצרות ובכ"ט באו למדבר פארן ובו ביום שלחו המרגלים
סה"כ - ג"י שלמים. ויל"פ בעוד אופן (ואכ"מ)
וראה בסד"ע.
התיבות שכל הליכה וכו' אינו כתי"ק

- ב -

ענה כ"ק א"מ"ר שליט"א:

(א) "באם זיי וואלטן זיך גנכאפט אז זיי מיינט מען. אבל כשנכתבה פרשה שלהם תיכף לפ' מרים לא הי' מקום לספק בזה", "כי לרש"י (ט"פ משפטים) חורה מגילה מגילה ניתנה (והי' כשה כותבה - רש"י גיטין מצאצא ט"א).".

(ב) ע"י סמכה החורה שחי הפרשיות, יודעים אנו את ענין חטא המרגלים. ובשביל זה, העמידה חורה את מרים כמצב של חשד, בכדי להגיל ולשלוט את הלומך שלא יבוא לחטא (דבאם לא הי' הסמיכות, לא הי' יודע הלומד את ענין חטא המרגלים, ובמילא הי' אפשר ליכשל בחטא שדוגמה חטא המרגלים, וע"י סמכה החורה שחי הפרשיות, שבמילא יודע הלומד את ענין של חטא המרגלים, יבצל). וזה י"ל גם למ"ד חורה החומה ניתנה.

אין אנו מבינים את חירוץ הראשון. דלכאורה, גם למ"ד מגילה מגילה ניתנה, לא נכתבה פרשת המרגלים עד לאחר מעשה המרגלים, ומהו הפירוש אצא שמצא זה "שנכתבה פרשה שלהם תיכף לפ' מרים לא הי' מקום לספק בזה", והוצרכו לקחת מוסר (מצד הסמיכות), הרי לכאורה בעת שחטאו, לא נכתבה עדיין הפרשה שלהם ולא הייתה הסמיכות?

האם ייתכן לומר על פי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש
לפי פ' מרים לא הי' מקום לספק בזה? ד"ר א"ח ש"ש

הרבי הדגיש: לא נכתבה פרשת המרגלים עד לאחר מעשה המרגלים. ?! מהי הפשיטות? בשכל הפשוט איפכא מסתברא: וידבר הי' אל משה לאמר הי' בכ"ט בסיון, וכן כל הענין עד שני - "ענבים" - ומרע"ה אשר טוב עין הי' חריו הי' ובפסוק זה נסתיים: 1) ענינו דמשה בזה, 2) ענין שילוח המרגלים, ה"שלוח לך" - לגמרי. ולדעתם - עיכב הכתיבה ארבעים ויותר יום, עיכב ח"ו הוספת חלק תושב"כ - ללא כל טעם והסברה: ולמ"ד ד"ימותו האנשים הי' בז' באלול - עיכב עד אז!]ואת"ל לא רק שכל הפשוט הוא, כ"א גם גמרא מפורשת: הקי' אומר ומשה כותב (ב"ב טו, ב) ומסיים כמו מפיו יקרא ואני כותב שהי' תיכף באותה שעה.

128
דבר, מועתק בזה מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א בנוגע למ"ש רש"י (דברים א, ב) וז"ל.

נמצא בשלשה ימים הלכו כל אותו הדרך, וז"ל:

לרחוק מהטבע עד לפחות מג' ימים". שביום כ" נסעו (באופן נסי). ואין ראיה

שהי' יום אחד. ולכן יש לפרשו הקרוב יותר לטבע - היינו יום שלם) מחורב ובאו

לקברות התורה, כי"א אייר. אכילה הבשר הי' שלושים יום - מורעניות, ויש למעשה

מרים - שבוע ימים (מורעניות - וכנ"ל. וגם הסגר מצורע - אינו ז"ל מע"ע)

היינו כא-כז בסיון. ובכ"ז בסיון, נסעו מחצרות, וכ"ס באו לפדבר פארן (חן ל"א)

ובו ביום שלחו המרגלים, מה"כ - ג' שלמים. ויל"ם בעוד אופן (ואכ"ט) וראה בסד"ע.

לפי"ז אינו מובן מה שנאמר בשיחת ש"פ שלח, שהוכחחו של רש"י (בהעלותך

יו"ד, לה) אלא מה שפירש "דרך שלשה ימים - מהלך שלשה ימים הלכו ביום אחד"

(ולא שהלכו שלשה ימים), כי באם נאמר שהלכו שלשה ימים, יהי' נמצא ששילוח המרגלים

הי' בא' חמוז, ובמילא אי"ז מתאים עם הכתוב "ויבכו בלילה ההוא" שקאי (גם

לדרך הפשט) לליל השעה באב. ע"כ"ל השיחה כפי שזכרנו בחזרה. וחשבנו, שהכוונה בזה

כי (א) מפשטות הכתובים משמע שאכילה הבשר הוחלל לפתח ניאחס לקברות התאווה, כמ"ש

(בהעלותך יא, יח) "התקדשו לפתח ואכלתם בשר". ובמילא, באם נסיעתם הייתה ג' ימים,

(גם אפילו כשנאמר ג' ימים בלחי שלמים, ובאו לשם בכ"ב אייר), הוחללה אכילה הבשר

בכ"ג אייר ונשלמה בכ"ג סיון (ובאם ג' ימים שלמים - בכ"ד אייר, ונשלמה בכ"ד סיון).

(ב) שהסגר מרים, הי' למחרתן של יום השלישים דאכילה הבשר (כי חשבנו, ש"שלישים יום"

דאכילה הבשר היו שלמים, וביום הלי"א נסעו מקברות התאווה לחצרות, ובאותו היום

הוחלל הסגרה של מרים), היינו בכ"ד סיון. ונשלם בל' סיון. (ג) שנסיעתם מחצרות

לקדש ברנע הי' למחרת ז' הימים, ובמילא, שילוח המרגלים לא הי' אפשרי מקודם לא'

חמוז). ולכן מוכרח רש"י לפרש שהלכו רק ביום אחד.

אך לפי חשובה כ"ק אדמו"ר שליט"א, אשר (א) התחלה אכילה הבשר הייתה בכ"א

אייר - אותו היום שבאו לקברות התאווה, (ב) הסגרה של מרים הי' בכ"א סיון - יום

הל' של אכילה הבשר, (ג) נסיעתם מחצרות הי' בכ"ז סיון - יום הז' של הסגר מרים,

אין אנו מבינים מה שנאמר בהשיחה הוכחחו של רש"י שהלכו יום אחד, ולכאורה אפשר

בלבול החשבונות הנ"ל - בא מבלבל והשוואת "יום" דהליכה בדרך (שאין הולכים בלילה, כפשוטו של מקרא בכ"מ, וגם

בהעלותך ט, כא) ויום חדש ימים והסגר מרים (דגם לילה בכלל - מעל"ע שלם או חסר).

"וייל דכותותו ג' ימים - שלמים, ולא ב' ימים, דהנביעה הייתה באופן נסי ואין ראיה לרחוק מהטבע עד לפחות מג' ימים".

"שביום כ' אייר נסעו (באופן נסי לפרש"י). ואין ראיה מל' רש"י, כ"א שהי' יום אחד.

ובאו לקברות התאווה בגמר היום = ליל היינו אור לכ"א

(ובפרט שלשון הכתוב הוא חדש ימים - ולא ל' יום - וכן סדר הכתובים ממסלמ"ע: יום אחד, יומים גו)

למחרת ביאתם היינו לבוקר דיום כ"א

וכנ"ל - אין לאפוש.

ובגמר כ"ח, היינו ליל = אור לכ"ט באו למדבר פארן (ולכן קוראו בסד"ע כ"ח סיון - רבו ביום כ"ט סיון - אבל בבוקר שלחו

הוא
הוא
הוא
הוא

אשר
אשר
אשר
אשר

כִּי שֶׁמִצִּיב לִיָּדָה יִצְרָחָהּ מִי כֹהֵן לִי
 וְהָאֵלֶּה הַלְלוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ (מִיָּדָה הַיְיָ)
 וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ
 וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ וְהַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ
 לַפֶּרֶט, אֲשֶׁר הֵלְכוּ כְּשֶׁלֶטָה יָמֵינוּ, כִּי כִּי אֶבְיָב, וּבָאוּ בְּכִי. וּבְאֵתֵר הַיּוֹם הַזֶּה הִתְחַלְתִּי

אכילה הנשר ונגמרה בכ"ג בסיון. באותו היום נאו לחצרות, והוחללה הסגרה של פרים, ונשלמה בכ"ט בסיון. ובו ביום, נסעו לקדש ברנע ושלוהו את המרגלים אלוהי הכוונה, דמכיון שמוכרת שהליכתם (מחורב עד קדש ברנע) הי

באופן נסי (שהרי כל הדרך באופן טבעי לוקח אחד עשר יום), אין סברא לומר שבהליכתם מחורב לקברות התאווה לא הי' נס ובהליכתם מקברות התאווה (לחצרות ומחצרות) לקדש ברנע הי' נס (ובפרט שמסעם הראשון הי' קודם שחטאו והחטאו התאו, משא"כ מסעם מקברות התאווה לחצרות ומחצרות למדבר פארן, ואין סברא שהנס הי' בדרך אחרי שחטאו). ולכן מסתבר שגם מסעם הראשון הי' באופן נסי.

ואין לומר, דאכתי יש לפרש שמסעם הראשון הי' ב' ימים (שנסעו בכ' ובאו בכ"ב) ומסעם השני והשלישי הי' יום אחד (שבכ"ג בסיון בא נסעו מקברות התאווה ובאו לחצרות). וככ"ח נסעו מחצרות ובאו לקדש ברנע בכ"ט. או שנסעו מקברות התאווה בכ"ב ובאו לחצרות בכ"ג. ובכ"ט נסעו מחצרות ובאו לקדש ברנע) - כי אין סברא לומר, אשר מסע הראשון, שהיא לא רחוק דרך של ג' ימים נסעו בשני ימים, ומסע הב' והג', שהיא דרך של ח' ימים, נסעו ביום אחד. אם נכון?

- (מפרשי רש"י כתבו שהוכחתו של רש"י שלא הלכו (במסעם הראשון) שלשה ימים הוא מלשון הכתוב עצמו. דבאם שהלכו שלשה ימים, הול"ל "ויסעו מהר ה' שלשה ימים" ותיבת "דרך" מיוחדת), (שייך ל' א'). (ואין לומר, שהאמירה "התקדשו למחר" היחה קודם ביאתם לקברות התאווה, כי מה שהחטאו התאו הי' עוד בעת מסעם (כדפירש"י ד"ה מאחרי שבת קטן, א) - כי מעשמות הכתובים שמסע שהחטאו לאחרי שבאו לקברות התאווה, וכדמשמע לכאורה מלשון רש"י (בהעלוהך יא, א) "אפרו אוי לנו כמה לבטנו בדרך הזה שלשה ימים" שלא נחנו מעיננו הדרך".

ובו ביום פרקו המשכן ונסעו הדגלים וכו' כל הדרך עד לקדש ברנע והקימו את המשכן וכל המחנה והתדברו כל השבטים ביניהם, ותקרבון אלי כולכם גוי והלך משה להמך בשכינה (היינו באוה"מ, שכבר הוקם המשכן והקריבו התמיד וכו') ולאחז"י בחר י"ב איש, ועל כאו"א שאל לה' (1)
 (2) הסכמה, והתפלה על יהושע, ואמר למרגלים עלו זה בנגב וגוי - ועוד היום גדול שילכו כל הדרך מקדש ברנע - המרגלים - ויכנסו לארץ ישראל וכו" - הוא פשוטן של דברים! איפוא נמצא כ"ז בפירש"י?

השטטה ב' בע' א'

- (וצריך ביאור מ"ש "החקדשו למחר". זהו דגל הכוונה, דמ"ש שנסעו בכ' אייר, היינו בליל אור ליום כ" (כפירוש הראשון של הראב"ע בהעלותך ט, כא, שפעמים יסעו בלילה) ובאו בליל אור ליום כ"א, ואחרי שבאו התאוו תאוה ואטר לחם החקדשו למחר, והוחלל אכילה הבשר ביום כ"א).

כ"ק מחק התיבה: דאגלי

הכוונה, דמ"ש שנסעו בכ' אייר היינו יומם (בהעלתך י' לד) בליל אור ליום כ'